Sag 46/87 R

Hoechst AG
mod
Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Konkurrence — Kommissionens kontrolundersøgelser — tvangsbøder«

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. marts 1987 1549

Sammendrag af kendelse

Foreløbige forholdsregler — udsættelse af en retsakts gennemførelse — betingelser — ikke-præjudicerende forholdsregler — ingen åbenbar retsstridighed der i sig selv kan begrunde en udsættelse af retsaktens gennemførelse — alvorligt og uopretteligt tab

(EØF-traktaten, art. 185; procesreglementet, art. 83, stk. 2)

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
26. marts 1987 *

I sag 46/87 R,

Hoechst AG, 6230 Frankfurt am Main 80, Forbundsrepublikken Tyskland, ved selskabets direktion og advokat H. Hellmann, Köln, under den mundtlige forhandling bistået af advokat Spitzer, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

* Processprog: Tysk.

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent N. Koch som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der principalt er fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutninger af 15. januar 1987 om gennemførelse af en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17/62 af 6. februar 1962 (EFT 1959-1962, s. 81) og af 3. februar 1987 om pålæggelse af tvangsbøder i henhold til artikel 16 i forordning nr. 17/62 (sagerne nr. IV/31.865 — PVC og IV/31.866 — polyætylen),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOLS PRÆSIDENT

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 16. februar 1987, har selskabet Hoechst AG, (herefter benævnt »Hoechst«), i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation

— af Kommissionens beslutning af 15. januar 1987 om gennemførelse af en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 14, stk. 3, i første forordning om anvendelse af bestemmelserne i EØF-traktatens artikler 85 og 86, Rådets forordning nr. 17/62 af 6. februar 1962 (EFT 1959-1962, s. 81);

— og af Kommissionens beslutning af 3. februar 1987 om pålæggelse af tvangsbøder i henhold til artikel 16 i forordning nr. 17/62.

2 Ved processkrift, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. februar 1987, har sagsøgeren i medfør af EØF-traktatens artikel 185 og procesreglementets artikel

83 fremsat begæring, principalt med påstand om, at gennemførelsen af de nævnte kommissionsbeslutninger af 15. januar og 3. februar 1987 udsættes, indtil Domstolen har truffet afgørelse i hovedsagen.

3 Sagsøgte har indgivet skriftligt indlæg den 9. marts 1987. Parterne har afgivet mundtlige indlæg den 18. marts 1987.

4 Inden undersøgelsen af, hvorvidt der er grundlag for at tage begæringen om foreløbige forholdsregler til følge, findes det hensigtsmæssigt kort at redegøre for baggrunden for sagen, herunder navnlig de forskellige faktiske omstændigheder, som har ført til, at Kommissionen har truffet de to nævnte beslutninger.

5 Kommissionen har anført at være kommet i besiddelse af oplysninger, der gav grundlag for at antage, at der bestod aftaler eller samordnet praksis mellem visse producenter og leverandører af PVC og polyætylen, herunder PEL. Denne samordning, der ikke var blevet anmeldt til Kommissionen, havde angiveligt til formål at fastsætte priser og salgsmængder eller tilstræbte salgsmængder for disse produkter i EF.

6 Kommissionen fandt, at de oplysninger, den var i besiddelse af, gav grundlag for at antage, at sagsøgeren deltog eller havde deltaget i denne samordning, der, såfremt den bevises, udgør en alvorlig overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1. Kommissionen besluttede på denne baggrund at gennemføre en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17/62, hvilket blev formaliseret ved beslutningen af 15. januar 1987.

7 Den 20. januar 1987 overgav to af Kommissionen befuldmægtigede tjenestemænd, ledsaget af en medarbejder fra Bundeskartellamt, Kommissionens beslutning af 15. januar 1987 om en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17/62 til lederen af Hoechst's juridiske afdeling. Medarbejderen fra Bundeskartellamt overgav samtidig hermed en skriftlig fuldmagt vedrørende kontrolundersøgelsen og en bemyndigelse til at gennemføre denne, udstedt den 16. januar 1987 af præsidenten for Bundeskartellamt. Hoechst nægtede at underkaste sig kontrolundersøgelsen, idet selskabet anførte, at beslutningen herom ikke opfyldte

de retlige mindstekrav, som artikel 14, stk. 3, opstiller med hensyn til indholdet af en sådan beslutning, og at beslutningen endvidere gav bemyndigelse til en foranstaltning, som bestemmelsen ikke indeholder hjemmel til, nemlig en ransagning uden forudgående retskendelse.

8 Den 22. januar 1987 henvendte medarbejderne fra Kommissionen, ledsaget af repræsentanter fra Bundeskartellamt og politiet, sig på ny til selskabets juridiske afdeling med henblik på at gennemføre kontrolundersøgelsen i henhold til beslutningen af 15. januar 1987. Såfremt Hoechst nægtede at underkaste sig kontrolundersøgelsen, var det planlagt, at medarbejderne fra Bundeskartellamt i medfør af §3 i den tyske lov af 17. august 1967 om gennemførelse af Rådets forordning nr. 17/62, jfr. navnlig dennes artikel 14, stk. 6, skulle skride til anvendelse af tvang, idet de dog ikke ved en ransagning ville være beføjet til at beslaglægge dokumenter.

9 Under henvisning til de under grund 7 allerede refererede synspunkter fastholdt Hoechst den opfattelse, at ethvert skridt fra Kommissionens medarbejderes side på grundlag af en beslutning om gennemførelse af en kontrolundersøgelse som beslutningen af 15. januar 1987 var ulovligt. Selskabets repræsentanter udtalte endvidere, at de ikke aktivt ville modsætte sig kontrolundersøgelsen, men at de afviste at medvirke ved undersøgelsen, da denne var ulovlig. Medarbejderne fra Kommissionen krævede fortsat en ubegrænset kontrolundersøgelse, hvilket politiets repræsentanter opfattede som et krav om ransagning, hvorefter de forlod stedet.

10 Den 29. januar 1987 fremsendte Kommissionen en telex til Hoechst, hvori den opfordrede selskabet til inden den 2. februar 1987 at meddele, at det indvilgede i at underkaste sig den omhandlede kontrolundersøgelse. I modsat fald ville Kommissionen pålægge selskabet tvangsbøder på 1 000 ECU for hver dag, selskabet efter meddelelsen af denne beslutning undlod at afgive en sådan erklæring.

11 Som svar på denne telex meddelte Hoechst ved en skrivelse af 2. februar 1987, at selskabet fastholdt sin hidtidige opfattelse. For at tvinge Hoechst til at underkaste sig kontrolundersøgelsen traf Kommissionen herefter den 3. februar 1987 i medfør af artikel 16, stk. 1, litra d), i Rådets forordning nr. 17/62 en beslutning om at pålægge selskabet tvangsbøder som omhandlet.

12 Det bemærkes endvidere, at Hoechst i Forbundsrepublikken Tyskland den 23. januar 1987 indgav en begæring om foreløbige forholdsregler til Verwaltungsgericht Frankfurt med påstand om, at der blev nedlagt forbud mod enhver ulovlig ransagning foretaget af medarbejdere fra Bundeskartellamt til gennemførelse af Kommissionens beslutning af 15. januar 1987. Samme dag afsagde Verwaltungsgericht Frankfurt en kendelse, hvorved der blev nedlagt foreløbigt forbud mod en gennemførelse af kontrolundersøgelsen på grundlag af bemyndigelsen hertil fra Bundeskartellamt. Bundeskartellamt indgav herefter begæring til Amtsgericht Frankfurt om en ransagningskendelse med henblik på at tvinge Hoechst til at underkaste sig den af Kommissionen ønskede kontrolundersøgelse. Den 12. februar 1987 afsagde Amtsgericht Frankfurt kendelse, hvorefter begæringen ikke blev taget til følge, idet retten fandt, at begæringen ikke indeholdt en så klar redegørelse for de oplysninger, som lå til grund for Kommissionens beslutning om kontrolundersøgelsen, at retten på grundlag af begæringen kunne efterprøve, om der forelå en tilstrækkeligt begrundet alvorlig mistanke om, at der var sket en overtrædelse af EØF-traktatens konkurrenceretlige bestemmelser.

13 I henhold til EØF-traktatens artikel 185 har indbringelse af en sag for Domstolen ikke opsættende virkning. Såfremt Domstolen finder, at forholdene kræver det, kan den dog udsætte gennemførelsen af anfægtede retsakter.

14 I henhold til procesreglementets artikel 83, stk. 2, er det en forudsætning for, at der kan træffes beslutning om en foreløbig forholdsregel som den i nærværende begæring omhandlede, at det godtgøres, at der foreligger omstændigheder, som medfører uopsættelighed, og at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget af faktiske og retlige grunde.

15 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med en begæring om foreløbige forholdsregler foreligger uopsættelighed i den i procesreglementets artikel 83, stk. 2, forudsatte betydning, afhænger af, om det må antages at være nødvendigt at foreskrive den pågældende foreløbige forholdsregel for at undgå, at den part, som begærer den, påføres et alvorligt og uopretteligt tab.

16 Til støtte for, at det må anses for tilstrækkeligt godtgjort, at en udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 15. januar 1987 om gennemførelse af den omhandlede kontrolundersøgelse umiddelbart forekommer berettiget, har sagsøgeren fremsat to anbringender, som ifølge selskabet klart påviser, at beslutningen er åbenbart retsstridig.

17 Ved det første anbringende gøres det gældende, at beslutningen materielt ikke opfylder de retlige mindstekrav, som fremgår af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17/62.

18 Ved det andet anbringende gør sagsøgeren gældende, at den omtvistede beslutning om kontrolundersøgelsen giver bemyndigelse til en foranstaltning, som artikel 14, stk. 3, ikke indeholder hjemmel til, nemlig en ransagning uden forudgående retskendelse eller prøvelse ved domstolene i øvrigt. Det af Kommissionen anførte, hvorefter det må følge af kontrolundersøgelsesbegrebet i bestemmelsen, at der kan foretages ransagning, idet bestemmelsen ellers ikke kan få den tilsigtede virkning, savner ethvert grundlag og strider mod selve bestemmelsens ordlyd. Sagsøgeren anfører, at selve den omstændighed, at ordlyden af bestemmelsen intet indeholder om nogen hjemmel til at foretage ransagninger, er tilstrækkeligt til, at det må anses for godtgjort, at beslutningen er klart retsstridig.

19 Sagsøgeren gør endvidere gældende, at rent bortset fra, om artikel 14 indeholder hjemmel for Kommissionen til at foretage ransagninger, ville den omtvistede beslutning under alle omstændigheder være åbenbart forfatningsstridig, såfremt en ransagning ville kunne foretages på grundlag af beslutningen, uden at der forinden er opnået en retskendelse. Denne forfatningsstridighed beror på, at forholdet strider mod det grundlæggende princip om juridiske personers forretningslokalers ukrænkelighed, der er en grundlæggende rettighed, som er en del af medlemsstaternes forfatningsmæssige traditioner og de almindelige retsprincipper, som fællesskabsretten skal være en garant for, og som Domstolen har til opgave at håndhæve.

20 Til støtte for, at det må anses for tilstrækkeligt godtgjort, at det er berettiget at udsætte gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 3. februar 1987 om pålæggelse af tvangsbøder i henhold til artikel 16 i forordning nr. 17/62, har sagsøgeren gjort gældende, at denne beslutning er klart retsstridig, idet der er sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, hvorfor beslutningen må være ugyldig. At beslutningen er retsstridig, følger af, at der er sket en åbenbar tilsidesættelse

— dels af artikel 16, stk. 3, og artikel 10, stk. 3 — 6, i forordning nr. 17/62, idet Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål ikke blev hørt, inden beslutningen blev truffet, selv om en sådan høring udtrykkeligt er påbudt, jfr. henvisningsbestemmelsen i artikel 16, stk. 3,

— dels af artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 17/62 samt artikel 2, stk. 3, og artikel 7, stk. 1, i Kommissionens forordning nr. 99/63 af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i forordning nr. 17/62 (EFT 1963-1964, s. 42), idet Kommissionen i strid med disse bestemmelser ikke fremlagde den

obligatoriske meddelelse om klagepunkter, jfr. artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 99/63, og idet Kommissionen endvidere ikke som krævet i henhold til forordningens artikel 7, stk. 1, gav Hoechst lejlighed til mundtligt at fremkomme med sine bemærkninger, selv om selskabet udtrykkeligt havde anmodet herom.

21 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at proceduren vedrørende pålæggelse af tvangsbøder er opdelt i to faser. I første omgang sker der en foreløbig fastsættelse, eller Kommissionen meddeler, at den agter at pålægge tvangsbøder, og herefter foretages den endelige fastsættelse. Ved den første fase træffes der en beslutning som den i sagen omhandlede med henblik på at tvinge den pågældende virksomhed til at forholde sig på en bestemt måde, idet den ellers vil blive pålagt tvangsbøder, hvis størrelse fastsættes i beslutningen. Såfremt virksomheden trods udsigten til at blive pålagt tvangsbøder ikke efterkommer opfordringen, træffes der endnu en beslutning, hvori der sker en endelig fastsættelse af størrelsen af de tvangsbøder, som skal betales. Det er kun, for så vidt angår denne anden fase, at Kommissionen skal overholde de førnævnte formforskrifter, idet den pågældende beslutning ellers vil være ugyldig.

22 Sagsøgeren har gjort gældende, at det tidligere anførte om, at der foreligger en tilsidesættelse af det grundlæggende princip om juridiske personers forretningslokalers ukrænkelighed i forbindelse med beslutningen om kontrolundersøgelsen, ligeledes gælder beslutningen om at pålægge tvangsbøder, idet formålet med tvangsbøderne var at gennemtvinge en ransagning, der er ulovlig og forfatningsstridig. Kommissionens beslutning af 3. februar 1987 om pålæggelse af tvangsbøder er derfor ligeledes åbenbart forfatningsstridig.

23 Til støtte for, at der i sagen foreligger uopsættelighed i den i procesreglementets artikel 83, stk. 2, forudsatte betydning, har sagsøgeren i første række henvist til Domstolens praksis, nærmere bestemt kendelsen i de forenede sager 60 og 190/81 R, IBM mod Kommissionen, (Sml. 1981, s. 1857). Sagsøgeren gør gældende, at det kan udledes at denne praksis, at når en fællesskabsretsakt, hvis gennemførelse begæres udsat, umiddelbart må anses for åbenbart retsstridig, er det ufornødent at undersøge, hvilke skader, det være sig økonomiske eller ideelle, som retsaktens gennemførelse kan medføre. En åbenbart retsstridig retsakt skaber således altid en risiko for et alvorligt og uopretteligt tab, allerede af den grund, at dens gennemførelse svækker tilliden til retsordenen. En udsættelse af gennemførelsen af en sådan retsakt er derfor allerede tilstrækkeligt begrundet i hensynet til en korrekt retsanvendelse. Som anført fremgår det af Domstolens praksis, at når en fællesskabsretsakt er åbenbart retsstridig, er dette tilstrækkeligt til, at en begæring om udsættelse af dens gennemførelse bør tages til følge, og dette må så meget mere gælde, når der er tale om en retsakt, som herudover er åbenbart forfatningsstridig.

24 Sagsøgeren anfører endvidere, at den ideelle skade, som selskabet vil blive påført som følge af de to omtvistede beslutningers forfatningsstridighed, er uoprettelig, idet der er sket en krænkelse af det centrale element i den beskyttelse, som den pågældende grundlæggende rettighed skal yde, og virkningerne heraf kan ikke senere ophæves, selv om Kommissionen på et senere tidspunkt bliver afskåret fra at benytte sig af, hvad den har opnået ved krænkelsen. Beslutningen om at pålægge tvangsbøder påfører endvidere sagsøgeren et økonomisk tab, der vokser med 2 000 DM om dagen.

25 Sagsøgeren har således i det væsentlige gjort gældende, at de beslutninger, hvis gennemførelse begæres udsat, lider af så alvorlige og klare mangler, at de allerede umiddelbart må anses for ganske at savne retligt grundlag og være åbenbart retsstridige. Retsstridigheden er af en sådan art og alvor, at dette i sig selv medfører, at det er nødvendigt og uopsætteligt straks at ophæve de retsvirkninger, der ville følge af beslutningernes gennemførelse. Det anførte må så meget mere gælde, når henses til, at beslutningerne ikke alene er retsstridige, men også åbenbart forfatningsstridige, idet de tilsidesætter en grundlæggende rettighed, som er et integrerende led i de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen har til opgave at håndhæve.

26 Det må herefter undersøges, om sagsøgeren herved har godtgjort, at beslutningerne umiddelbart må anses for retsstridige, eller forfatningsstridige som anført.

27 Hvad angår sagsøgerens første anbringende vedrørende beslutningen af 15. januar 1987, må det undersøges, om denne materielt umiddelbart må antages at opfylde kravene i artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17/62, der indeholder følgende bestemmelse:

»Virksomheder og sammenslutninger af virksomheder har pligt til at underkaste sig de kontrolundersøgelser, hvorom Kommissionen har truffet beslutning. I beslutningen angives kontrolundersøgelsens genstand og formål, fastsættes tidspunktet for dens begyndelse og gives oplysning om de i artikel 15, stk. 1, litra c), og artikel 16, stk. 1, litra d), fastsatte sanktioner samt om adgangen til at indbringe klage over beslutningen for Domstolen.«

28 Undersøger man, om sagsøgeren åbenbart må gives medhold i det anførte, må det fastslås, at den omtvistede beslutning om gennemførelse af en kontrolundersøgelse umiddelbart må antages at opfylde disse formelle krav:

— beslutningens artikel 1 og betragtningerne til den angiver beslutningens genstand og formål, nemlig at undersøge, om Hoechst har deltaget eller fortsat deltager i aftaler eller samordnet praksis mellem visse producenter og leverandører af PVC og polyætylen, herunder PEL, i EF med det formål at fastsætte priser og salgsmængder eller tilstræbte salgsmængder for disse produkter, hvilket, såfremt bevis herfor tilvejebringes, kan indebære en alvorlig overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85, stk. 1;

— beslutningens artikler 2 og 3 og dens sidste betragtning indeholder oplysning om tidspunktet for den påtænkte gennemførelse af kontrolundersøgelsen, om adgangen til at indbringe spørgsmålet om beslutningens lovlighed for Domstolen og om de sanktioner i henhold til artikel 15, stk. 1, litra c), og artikel 16, stk. 1, litra d), der kan pålægges sagsøgeren, såfremt selskabet nægter at underkaste sig kontrolundersøgelsen.

29 Hvad angår sagsøgerens andet anbringende vedrørende beslutningen om kontrolundersøgelsen og anbringendet vedrørende beslutningen om at pålægge tvangsbøder, hvorved sagsøgeren gør gældende, at der er sket en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, bemærkes, at disse rejser et problem vedrørende fortolkningen af artikel 16 i Rådets forordning nr. 17/62, hvorfor en vurdering under behandlingen af en begæring om foreløbige forholdsregler af de spørgsmål, som disse anbringender rejser, vil foregribe afgørelsen i hovedsagen, hvilket strider mod Domstolens faste praksis, hvorefter der kun træffes beslutning om foreløbige forholdsregler, såfremt det ikke foregriber afgørelsen i hovedsagen (jfr. i denne forbindelse senest Domstolens præsidents kendelse af 30. april 1986, AKZO mod Kommissionen, sag 62/86 R, Sml. s. 1503). De nævnte spørgsmål findes herefter ikke at kunne afgøres under behandlingen af en begæring om foreløbige forholdsregler. Under disse omstændigheder kan det ikke ved sagsøgerens anbringender antages at være blevet godtgjort, at beslutningen åbenbart er retsstridig.

30 De under grund 29 anførte betragtninger findes ligeledes at måtte gælde anbringendet om, at der er sket en tilsidesættelse af det grundlæggende princip om juridiske personers forretningslokalers ukrænkelighed, som sagsøgeren har fremsat til støtte for, at såvel beslutningen om gennemførelse af kontrolundersøgelsen som beslutningen om at pålægge tvangsbøder åbenbart er forfatningsstridige.

31 Uden at afgørelsen i hovedsagen dermed foregribes, må det herefter lægges til grund, at de omtvistede beslutninger ikke i lyset af sagsøgerens anbringender mod disse kan anses som retsakter, der som hævdet af sagsøgeren savner enhver lovlighed eller forfatningsmæssighed, således at allerede denne omstændighed uden videre skulle begrunde en udsættelse af deres gennemførelse.

32 Under disse omstændigheder er det en forudsætning for, at der kan træffes beslutning om den begærede forholdsregel, at sagsøgeren må antages at have påvist, at denne er nødvendig og uopsættelig i den forstand, at sagsøgeren ellers vil blive påført et alvorligt og uopretteligt tab.

33 Sagsøgeren kan imidlertid ikke ved de eneste anbringender, selskabet har fremsat i så henseende, og som er refereret ovenfor under grund 24, antages at have løftet denne bevisbyrde.

34 Det bemærkes herved, at såfremt man forudsætter, at kontrolundersøgelsen gennemføres på grundlag af beslutningen af 15. januar 1987, og at denne senere annulleres af Domstolen efter en retlig prøvelse, vil Kommissionen dermed i forbindelse med proceduren vedrørende overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85 være afskåret fra at benytte nogen dokumenter eller noget andet bevismateriale, som den vil være kommet i besiddelse af under kontrolundersøgelsen, idet en beslutning, hvorved det fastslås, at der er sket en overtrædelse, vil kunne blive annulleret i det omfang, den er baseret på et sådant bevismateriale.

35 Det bemærkes endvidere, at det økonomiske tab på 2 000 DM om dagen, som sagsøgeren bliver påført som følge af gennemførelsen af beslutningen om at pålægge tvangsbøder, heller ikke kan anses som alvorligt og uopretteligt for sagsøgeren. Rent bortset fra, at det må betragtes som særdeles tvivlsomt, om dette tab vil kunne anses som alvorligt, henset til, at tvangsbøden udgør et ganske lille beløb, når det sammenholdes med størrelsen af og omsætningen hos et selskab som Hoechst, er det endvidere afgørende, at selv om man forudsætter, at beslutningen af 3. februar 1987 har eksekutionskraft, skal Kommissionen, såfremt Domstolen annullerer beslutningen ved afgørelsen i hovedsagen, tilbagebetale tvangsbøderne. Under disse omstændigheder kan det derfor vanskeligt antages, at det pågældende tab skulle være uopretteligt.

36 Begæringen om foreløbige forholdsregler vil herefter ikke kunne tages til følge.

Af disse grunde

bestemmer

PRÆSIDENTEN

før endelig afgørelse træffes:

1) Begæringen tages ikke til følge.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Således bestemt i Luxembourg den 26. marts 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident